

KELIONĖS DEJÀ VU (Artima tolimos šalies kasdienybė)

Išpūdžiais apie komandiruotę į Afganistaną ir gyvenimą šioje šalyje pasidalijo „Savanorio“ korespondentas Vilius Džiavečka, kuris kartu su ketvirtąja Goro provincijos atkūrimo grupe, suformuota iš Savanorių pajėgų karių, kaip grupės atstovas spaudai du mėnesius praleido misijoje.

Vargų užgūdinti

Kelionė į Afganistaną mūsų kariams sekėsi sklandžiai: nedidelė Lietuvos karių grupė buvo vieni iš nedaugelio rekordininkų, per porą parų sugebėjusių nusigauti nuo Vilniaus iki Čagčarano. Beje, keliaujant netgi VIP grupės dažnai susiduria su problemomis, kartais tenka laukti ir generalams. Čagčaraną kariai pasiekė tokiu pat pakeleivingu „Sakalėliu“, kokį turi ir mūsų Karinės oro pajėgos, – AN-26.

Pirmoji įsimenanti užduotis: kariai atsivežė vienkartinių fotoaparatus – tokią akciją inicijavo Užsienio reikalų ministerija. Vaikai turėjo nufotografuoti tai, kas jiems brangiausia. Afganistano Naujųjų metų – Norauz išvakarėse trijose Čagčarano mokyklose Lietuvos vadovaujamos Goro provincijos atkūrimo grupės atstovai išdalijo 30 vienkartinių fotoaparatus.

Projekto idėja buvo subrandinta Lietuvoje. Parodyti Afganistano vaikų būtį, nufotografuotą jų pačių, pasiūlė asociacijos „Naujosios Europos iniciatyva“ projektų vadovė Eugenija Tautkutė ir Lietuvos nacionalinė filharmonija. Lietuvoje stažavęsis Čagčarano ligoninės gydytojas Juma Gul Jaqubi, PAG CKB skyriaus specialistė jaunesnioji seržantė Julija Mišinaitė ir kapelionas kpt. Virginijus Veilentas apsilankė dviejose berniukų ir vienoje mergaičių mokykloje Čagčarane, kur mokytojų atrinktus moksleivius supažindino su fotografavimo pagrindais, parodė jau padarytų nuotraukų

su Afganistano vaizdais. Akcijoje dalyvaujantys moksleiviai ir jų mokytojai buvo apdovanojami lietuviškais suvenyrais. Iš Čagčarano vaikų padarytų nuotraukų buvo surengta foto

paroda, kurios atidarymas balandžio mėnesį įvyko Lietuvoje.

Čagčarane yra dvi berniukų ir dvi mergaičių mokyklos. Tačiau prieš važiuojant į mokyklas, kariai privalėjo gauti Čagčarano švietimo departamento viršininko leidimą. Beje, būtent apsilankymas šioje įstaigoje Viliui ir jo kolegoms sukėlė keistą jausmą, kurį jis apibūdino terminu „dejà vu“ (pranc. dejà vu – jausmas, kad jau anksčiau esi patyręs tai, kas vyksta

Kapelionas kpt. Virginijus Veilentas jau pirmąją misijos savaitę kartu su PAG-4 CIMIC kariais vietas vaikams dalino vienkartinius fotoaparatus.

dabar): lyg čia seniai būta, o įstaiga tokia pažįstama ir įprasta. Nors mūsų valstybinėse įstaigose vaikštinėja orūs kostiumuoti valdininkai, o ten gali susidurti su kasdieniškai apsirergusiu afganistaniečiu, kuris neaišku, ką veikia – galbūt tarnautojas, ar net viršininkas, o galbūt – tiesiog žioplinėtojas, kurių čia netrūksta, ypač kai mieste pasirodo ISAF kariai.

Goro provincijoje kai kurios mokyklos įsikūrusios pastatuose, tačiau beveik pusė yra tokių, kur pamokos vyksta palapinėse arba tiesiog lauke, prie griuvusių ar akmenų. Ten veikia apie 400 mokyklų, tik apie 30 turi savo stacionarius pastatus, o apie 120 yra įsikūrusios palapinėse. Kai kuriuose pastatuose pamokos vyksta keliomis pamainomis.

Vilius lankėsi mergaičių mokykloje, kur PAG rūpesčiu buvo išdalytos sukomplektuotos kuprinės su kanceliarijos reikmenimis. Juodos vaikų akutės spindėjo iš džiaugsmo. Beje, atsispirti juodaakiems mažyliams kariai negali – ne kartą su jais karštą dieną dalijosi paskutiniu vandens buteliuku, jei neturėjo kitų vaišių. „Gyventojai turi vandens, tačiau jis neatitinka higienos reikalavimų. Gėrėme žaliosios arbatos – ji tikrai skani ir stipri. Valgėme ir vietinių valgių. Gamina skaniai, o vietinių duona – dideli, pailgi papločiai – kepama duonkepėje, tarsi šulinyje su žarijomis, labai skani šviežia“, – vietinių virtuvė gyry Vilius.

„Deją vu“ neapleidžia ir ten – galbūt šis jausmas paveldėtas iš sovietų laikų, kai bet kokia skurdo apraiška mums atrodė norma. Todėl tolimasis Afganistanas daugeliui pasirodo nesąs toks svetimas, atvirkščiai, greičiau primena praeitį, kuri mums patiems neatrodo tokia jau tolima.

Gamta – kitokia, iš tiesų tie iš paukščio skrydžio nesvetingai žiūrintys kalnai atrodo rūsčiai, koloritas tarsi sukurtas šaliai, kuri ilgą laiką gyveno karu. „Dar kartą bandau suprasti, kodėl tas jausmas, jog čia buvau, neapleidžia. Galbūt todėl, kad iš pat pradžių sekiau Lietuvos PAG veiklą, dalyvavau karių palydėtuose ir sutiktuvėse, taip pat jų pratybose, peržiūrėjau nemažai foto ir vaizdo medžiagos apie mūsų misiją Afganistane. Čagčarane, beje, yra ir dezertyrų, kurie galbūt kadaise pabėgo iš sovietų kariuomenės, jie tuomet priėmė islamą, taip pat sklinda gandai, kad sovietmečiu čia stovėjusiame kariniame dalinyje yra tarnavę ir lietuviai, bet tai jau kita tema“, – dalijosi įspūdžiais Vilius.

Trisdešimt metų kariavusios šalies žmonės nustebino Vilių – iš tiesų vargų užgrūdinti, jie pasirodė labai gabūs ir motyvuoti. Mokytojas šioje šalyje be galo gerbiamas ir vertinamas, kaip ir Lietuvoje po Antrojo pasaulinio karo. Tai tikras šviesuolis, siekiantis žinių ir mokslo, ger-

biamas žmogus, kurio nuomonės klausama sprendžiant bendruomenės reikalus.

Iš korespondento užrašų: I. Vaikų diena

Balandžio mėnuo PAG stovykloje prasidėjo itin gražiu renginiu – Vaikų namų diena, skirta Goro provincijos našlaičiams. Be to, praleidę viena iš sunkiausių žiemų Goro provincijoje

vaikai vėl pradėjo mokytis. Afganistane neseniai prasidėjusių Naujųjų kalendorinių metų pradžia sutampa su Naujaisiais mokslo metais. Daugiau nei 350 vaikų dalyvavusių PAG surengtoje šventėje buvo sočiai pamaitinti, bendravo tarpusavyje, žiūrėjo vyresniųjų vaikų pastatytą spektakliuką.

– Mes didžiuojamės, kad turime galimybę vaikams surengti šventę, nes vaikai yra Afganistano ateitis. Jeigu jie bus išsilavinę, ateityje geriau gyvens ir visa šalis, – per šventę kalbėjo PAG-4 vadas plk. Almantas Leika. – Ypač džiugu, kad mes suorganizavome šventę vaikams iš globos namų, našlaičiams.

Vaikų globos namų direktorius Abdula Vaki energingai režisavo auklėtinių spektaklį. Mokytojas kaip niekur nieko per vaidinimą pats atsirasdavo ant scenos: čia atnešdavo, čia nustumdavo nuo scenos nebereikalingą rekvizitą, paskubomis pasuflerudavo sutrikusiam aktoriumi... Spektaklis praėjo puikiai, žiūrovai juokėsi ir susižavėję šūkavo, o labiausiai džiūgavo mokytojas Abdula ir jo mokiniai.

Sklinda gandai, kad už šį spektaklį talentingajai mokytoją žadama paaukštinti ir perkelti kitur. Neaišku, kur jis bus paskirtas, bet tikrai dirbs Goro provincijoje.

Čagčarano vaikų namuose atvykę su dovanomis džiaugsmingai pasitinkami PAG-4 vadas plk. Almantas Leika ir CIMIC skyriaus viršininkas mjr. Marius Paukštas.

Abdula Vaki labai myli savo gimtąjį kraštą. Čia gimęs, augęs, jis pasakoja niekur kitur nematęs tokios gražios gamtos, kalnų, kaip čia. Jis gimė Dahaki Suhta kaime, netoli nuo Čagčarano, kur žiemą nebūna didelių šalčių, o vasarą – žalia.

Mažasis Amiras Mohamadas, A. Vaki mokinys, vaikų namų auklėtinis, Dosto Mohamado sūnus iš Uštor Khano kaimo, yra Lietuvos kariuomenėje gerai žinomo NATO sveikinimo piešinuko autorius. Trylikametis berniukas mokosi septintoje klasėje, mėgsta piešimą, ir, kad ir kaip keista – fiziką. Berniukas gabus menui ir tiksliesiems mokslams, o tai retai pasitaiko net Afganistane. Kai paklausiau, ko tikėjosi Amiras, piešdamas piešinį, tapusį NATO sveikinimo atvirute, jis kuklinosi ir sakė, kad nė nemanė, jog jo darbas, piešinukas, nusiųstas su dešimtimis kitų vaikų piešinių į Lietuvą, sulauks tiek dėmesio. Amiro Mohamado ir kitų vaikų piešiniai Lietuvą pasiekė

jau šiais metais, kaip atsakas į vėlyvą rudenį Lietuvos mokyklose surinktus piešinius, skirtus Afganistano vaikams. Goro provincijos vaikų namų auklėtiniai nusprendė atsidėkoti tokiu pat būdu ir nusiųsti Lietuvos moksleiviams savo piešinių.

Užaugęs Amiras norėtų būti inžinierius, dirbti tarptautinėje organizacijoje, kuri padeda Afganistano vargšams. Amiras mums papasakojo apie vieną afganistanietį, garsų inžinierių, labai išsilavinusį ir turtingą žmogų, dirbanti toje organizacijoje Kabule. Juo ir norėtų sekti berniukas.

Amiras Mohamadas vaikų globos namuose gyvena jau treji metai, čia jis apsigyveno netekęs abiejų tėvų. Iš pradžių vaikas trumpai pagyveno pas savo dėdę Uštor Khano kaime, apie 25 km nuo Čagčarano, provincijos sostinės. Vėliau berniukui teko persikelti į vaikų namus.

Kada pradėjo piešti, Amiras neprisimena, sako, kad turbūt tuomet, kai pradėjo lankyti mokyklą. Mokytojai čia akyiai stebi savo auklėtinių darbą, tačiau pažymių nerašo. Amiras sunkiai įsivaizduoja, kokia yra Lietuvos gamta, kaip ten gyvena žmonės. Pasakoja, kad kartą Lietuvą matė paveikslėliuose ir plakatuose, kuriuos į vaikų namus atvežė ketvirtosios Goro provincijos atkūrimo grupės kariai. Jam labai

Po vienos iš giliausių žiemų Goro provincijoje iki pat PAG-4 misijos pabaigos sniegas kalnų viršūnėse nenuitirpo. Toks peizažas PAG stovykloje karius pasitikdavo kiekvieną rytą.

PAG-4 atstovai buvo pakviesti į Islamo revoliucijos metinių minėjimo šventę. Įspūdingai atleikamas šokis Attane-e-Melli.

patiko tie paveikslai, šalis pasirodė nuostabi, įspūdinga savo žaliuojančia gamta. Afganistane žaluma labai vertinama, ji asocijuojasi su gyvybe, vandeniu. Ši spalva dominuoja ir Afganistano vėliavoje.

Mūsų kariai nuolat rūpinasi našlaičiais: jie – šios šalies ateitis. Vaikų namų dieną vietos našlaičiams Lietuvos vadovaujama PAG rengia dukart per metus. Šventės tikslas – paremti Goro našlaičius, parodyti jiems, kad mokantis gyvenimas gali tapti geresnis ir spalvingesnis. Vaikų namų dienos renginiai jau tapo tradicija Lietuvos vadovujamame PAG. Antroji ir trečioji Goro provincijos atkūrimo grupės taip pat organizavo panašias šventes, kaskart įtraukiančias vis daugiau vaikų.

Saugumas

Mūsų karių stovykla sėkmingai stovi, nors pavasarį praužė liūtys ir smėlio audros. Iš tiesų žmonės gyvena draugiškai, tačiau neretai išskyla psichologinių niuansų – kartais kas nors nori pabūti vienas. Čia iš tiesų sunkiau. Tačiau ir stovykloje galima palapinsiauste šalia lovos atsiverti savo kampelį palapinėje, – niekas nesišaipys, supras, vertins tą privatumą. Tie keturi kvadratiniai metrai kartais padeda pailsėti ir susikaupti. „Jei neturi darbo, tuomet iš tiesų sunku, tačiau stovykloje visi užsiėmę, darbo pakanka. O ir laisvalaikis pakankamai turiningas: sportas, filmų peržiūros, knygos – gali rasti užsiėmimą, mielą kiekvieno širdžiai. Yra treniruokliai, teniso stalai“, – stovyklos buitį apibūdino V. Džiavečka.

Ar PAG atstovas spaudai jautėsi saugus?

„Visiškai ir be jokios abejonės. Nors kalnai atrodo nesvetingi, peizažas primena Marsą, lietuvio akiai trūksta žalumos, tačiau pačioje stovykloje – įtvirtinimai, apsauga – matyti, kad kariai išmano savo darbą. Tiesa, vieną naktį pakirdau – prapliupo tratėti kulkosvaidis. Toks jausmas, kad kažkas keletą minučių pila nuo stovyklos į kalnus. Žmonės pašoko – kas vyksta, kai kurie netgi su ginklais išpuolė laukan pažiūrėti, kas dedasi. Iš tiesų tai buvo ne šūviai, o tratėjo sugedęs elektrą tiekiantis dyzelinis generatorius“, – prisiminė Vilius.

Įdomu stebėti ir klajoklių, vadinamųjų Kučių, keliones – kokiomis varganomis sąlygomis jie gyvena, kartu su manta kupranugariais keliauja po Afganistano platybes.

O koks požiūris į mūsų karius? „Geras. Mes ir dirbame, kad jis toks būtų. Vietiniai, kurie supranta situaciją, suvokia PAG reikšmę. PAG – tai tarsi saugiklis nuo visų įmanomų atvejų Goro provincijoje. Pakanka situacijų, kuriose kariai padeda vietiniams. Viena iš jų – gavome žinią, kad Morgabio slėnyje kaimus užvertė sniegas. Tai toks užkampis, kur sudėtinga ir orlaiviais nuskristi. Pagelbėjo Afganistano nacionalinės armijos sraigtasparniai, kuriais skrido provincijos administracija ir mūsų atstovai, padėję koordinuoti ir pasiekti užkampį, nuvežti pagalbos. Leistas teko tarp kalnų. Vietiniai buvo labai patenkinti, sulaukė paramos, o pliusai atiteko ir vietinei administracijai, nepramiegojusiai tokio įvykio, ir mūsų atstovams. Susižavėję gyventojai kiekvienai sraigtasparnio įgulai padovanojo po aviną, pasodino du riešutmedžius gubernatoriaus ir policijos viršininko garbei“.

Iš korespondento užrašų: II. Medicininė evakuacija

PAG-4 intensyviai dirbo iki pat misijos pabaigos. Paskutinėmis PAG-4 tarnybos dienomis į provincijos atkūrimo grupės karo lauko ligoninę pristatyti du autoavarijoje kalnuose sunkiai sužeisti Afganistano nacionalinės policijos (ANP) pareigūnai.

Avarija įvyko Chaher Sada rajone, kur visureigiu važiuodami prastu keliu 8 ANP policininkai nuriudėjo nuo 50 metrų skardžio. Du policininkai žuvo vietoje, šeši buvo sužeisti.

Nukentėjusieji buvo atvežti iš nelaimės vietos ir priimti Čagčarano ligoninės gydytojų, jiems buvo suteikta pirmoji medicininė pagalba. Tarpininkaujant Goro provincijos gubernatoriui Shahui Abdului Afzaliui, du sunkiausiai sužaloti pareigūnai skubiai pristatyti į PAG karo lauko ligoninę.

PAG medikai avarijos vietoje suteikė sunkiai sužalotiems policininkams pirmąją pagalbą ir paruošė juos medicininei evakuacijai į specializuotą ligoninę Mozari Šarife. Sužeistieji buvo evakuoti jau kitos dienos rytą, ISAF lėktuvu atvykus tarptautinei medikų brigadai, iš Lietuvos karo medikų buvo greitai ir efektyviai perimti abu pacientai. Į ligoninę kartu išvyko ir artimiausi sužeistų policininkų giminės.

Anot PAG-4 Medicinos skyriaus vado kpt. Eriko Kenstavičiaus, sužaloti policininkai patyrė skirtingo sunkumo galvos traumas ir galūnių lūžius, neteko daug kraujo. Vieną iš jų ištiko koma.

– Pacientui iškart buvo prijungta dirbtinė plaučių ventiliavimo aparatūra ir kitos gyvybę palaikančios sistemos, perpiltas kraujas. Jei ne ši medicininė pagalba, ligonio gyvybei būtų grėsęs rimtas pavojus, – sakė kpt. E. Kenstavičius.

Sužalotus policininkus reikėjo operuoti aukštesnio lygio karo ligoninėje, reikėjo kvalifikuotos neurochirurgo ir kitų specialistų pagalbos. Čagčarano ligoninėje šių specializacijų medikų nėra. PAG-4 medikai, ne kartą asistavę vietos chirurgams atliekant operacijas Čagčarane, gerai vertina Afganistano gydytojų kvalifikaciją.

– Jie – gydytojai praktikai. Prasta kelių būklė, pasitaikančios avarijos kalnuose ir dažni šautiniai sužalojimai praeityje vykusių kovinių veiksmų metu suteikė vietos medikams daug praktikos. Be to, Čagčarano ligoninės gydytojas Juma Gul Jaqubi ir dar keletas gydytojų šiemet stažavosi Lietuvoje, – sakė kpt. E. Kenstavičius.

Iš korespondento užrašų: III. Buskaši

Kariai gyveno įdomiu metu, kai pavasarį keitė vasara. Laukia lietaus – susikaupė didžiuliai debesys, tačiau pasirodo ne lietus, o galinga smėlio audra. „Pačioje balandžio pabaigoje buvome pakviesti į Islamo revoliucijos metinių minėjimą, tačiau pabaigos nesulaukėme – visi išsilakstėme, nes užklupo smėlio audra“.

Šventė vyko tris dienas. Antrąją šventės dieną Goro provincijos gubernatoriaus Shah Abdul Ahad Afzali kvietimu PAG kariai stebėjo vieną egzotiškiausių sporto šakų – buskaši (buzkashi) varžybas. Pagal afganistaniečių papročius pakviesti sveitimšali žiūrėti šių varžybų – pagarbos ir draugiškumo gestas.

Buskaši, arba lietuviškai „pakelk ožį“, yra nacionalinis afganistaniečių žaidimas, kuriuo jie labai didžiuojasi ir kuris Afganistano gyventojams sukelia daug emocijų. Buskaši žaidimo taisyklės yra tokios – žaidžia dvi žaidėjų komandos, kiekvienas raitelis turi stengtis pagriebti iš rato vidurio papjauto ožio arba avino kūną ir apnešti jį ratu aplink visą areną. Kiti žaidėjai stengiasi tą ožį iš jo atimti. Žaidimas reikalauja raitelio ir žirgo vikrumo, jėgos ir ištvermės.

Saugumo sumetimais į sunkvežimio kėbulą šalia gubernatoriaus susodinus garbingus PAG-4 svečius – plk. ltn. Eligijų Senulį ir vietos savivaldos atstovus, žaidimas prasidėjo.

Įsitarščiaavę raiteliai nebepaisė stadiono ribų ir prašvilpė savo žirgais pro pat iš visos Goro provincijos gausiai susirinkusius žiūrovus.

Daugelis žiūrovų iš PAG buskaši buvo matę tik kino filmuose. PAG štabo viršininkas plk. ltn. E. Senulis, gavęs pasiūlymą dalyvauti varžybose, ryžosi įsitraukti į žaidimą ir puikiai susidoravo su užduotimi. Pastverus papjautą ožį, jam pavyko greitai apjoti ratą aplink varžovus ir įmesti ožio kūną į apibrėžto rato vidurį, kaip to reikalauja buskaši taisyklės. Po varžybų plk. ltn. E. Senulis pripažino, kad pastverti ir keliasdešimt metrų raitam ant arklio nešti daugiau nei 30 kilogramų sveriantį ožio kūną tikrai nėra lengva.

Goro provincijos gubernatorių, pasibaigus buskaši, buvo maloniai nustebęs, matydamas, kaip lietuviui gerai sekėsi varžytis buskaši.

Po motociklų dovanojimo ceremonijos Čagčarana pareigūnams. Šalia vietinio policininko – gr. Vilius Džiavečka (antras iš dešinės), centre gr. Edgaras Ugianskas ir vrš. Robertas Bilkovas.

Iš korespondento užrašų: IV. Ką ketvirtoji grupė nuveikė Afganistane...

PAG-4 suformuota daugiausia iš Savanorių pajėgų karių, pusė jų – kariai savanoriai. Ši misija buvo didžiausias Savanorių pajėgų indėlis į tarptautines operacijas. Nuo 2003 m. jau daugiau kaip 400 savanorių dalyvavo tarptautinėse operacijose Afganistane, Kosove, Irake.

PAG-4 taip pat tarnavo kariai iš Logistikos pajėgų, Karo medicinos tarnybos, Karinių oro pajėgų, Karo policijos, KASP Aviacijos rinktinės ir Juozo Vitkaus inžinerijos bataliono.

PAG-4 per savo tarnybos Gore laiką atliko apie 140 įvairių patrulių, daugelį – ypač sudėtingomis žiemos sąlygomis. Oro temperatūra PAG-4 rotacijos metu provincijoje svyravo nuo + 28 iki -36 laipsnių Celsijaus.

Beprecedentės PAG operacijos „Kilo Responsive Sword“ metu demonstruotas ISAF pajėgų dominavimas Goro provincijoje, vykdytos kitos akcijos probleminiuose pietiniuose provincijos rajonuose. Taivaros rajone patruliuojančius PAG-4 karius aplankė ISAF (Tarptautinių saugumo paramos pajėgų Afganistane) pajėgų vadas generolas Danas K. Maknylas (Dan K. McNeil), ISAF Vakarų regiono vadas brg. gen. A. Sata (Antonio Satta) ir ISAF štabo viršininko pavaduotojas paramai gen. mjr. Vinčenzo Lopsas (Vincenzo Lops). ISAF vado atvykimas – reikšmingas PAG įvykdytos operacijos ir veiklos įvertinimas, didelė moralinė parama misijoje dalyvaujantiems kariams.

PAG Civilių ir karių bendradarbiavimo sky-

rius per pusmetį įvykdė 24 greitojo reagavimo projektus. Už juos pirktas maistas vargingai gyvenantiems provincijos žmonėms, teisėtvarkos struktūroms – transporto priemonės – motociklai, provincijos mečetėms – kilimai ir garso įranga, vaikų namams ir mokykloms išdalyta šimtai kuprinių su mokykliniais reikmenimis. Švietimo departamentui Čagčarane perduoti šimtai tinklinio ir futbolo kamuolių, mokykloms, neturinčioms pastatų, kaip laikina pastogė padovanota keliasdešimt palapinių.

Lietuvos kariuomenės vadas gen. mjr. Valdas Tutkus, aplankęs PAG-4 šių metų kovo 24–25 dienomis, sakė: „KASP sėkmingai priėmė tarptautinių operacijų iššūkį. Reformuojamos Savanorių pajėgos išlieka pasirengusios sėkmingai vykdyti visas joms keliamas užduotis, dalyvauti tarptautinėse operacijose.“

„Savanorio“ korespondentas džiaugiasi misijoje praleistomis dienomis ir tuo, kad dar praėjusiais metais pradėta generuoti idėja – ilgalaikė komandiruotė į Čagčaraną puikiai pavyko. Afganistane tiek pat laiko praleido ir kiti „egzotiški“ specialistai – inžinierius iš KASP CIMIC kuopos Tarasas Jakovlevas, KASP operatorius vrš. Eugenijus Žygaitis. Beje, parsivežęs daug vaizdo medžiagos.

Kad tokia komandiruotė įvyktų, anot Viliaus, dirbo ir padėjo daug žmonių, pradedant idėjos palaikymu ir baigiant dykumų uniforma. Korespondentas jiems labai dėkingas.

Lijana Cibulskienė

Gr. Viliaus Džiavečkos ir Julijos Mišinaitės
nuotraukos